

BAYRAMI, BAYRAM TADINDA KUTLAYALIM

İSA AĞÜL'ÜN KÖŞE YAZISI

Köylerimiz bomboş. Üç beş yaşlı büyüklerimizden başka kimseler yok. Göç dalgası öyle bir etkilemiş ki yalnızlıklarıyla baş başa kalmalarını benimsetmiş. Ahşap ve kerpiç yapıllı evler, çalı duvarlı avlular, ziyaret edenleri olmadığından anılarıyla birlikte ayakta kalabilme mücadelesinde güçsüz ve takatsiz kalmışlar. Tarım ve hayvancılığın bitme derecesine getirilmesi, gelecek nesillerin eğitimi için illerdeki okulların tercih edilmesi, organize sanayi bölgelerinin genellikle illerde toplanması, istihdamın ve katma değer köy ve kasabalarımızda olmaması gibi nedenlerle bu yerleşim alanlarında, yaşamın nefesini sürekli duymak günümüzde mümkün değildir desek yanılmayız herhalde. Göç, yeni bir yaşam tarzı ile karşı karşıya getirdi insanlarımızı. Köydeki yaşam değerleri ile şehir ve metropollerdeki değerleri harmanladı. Ne eskisinden ne de yenisinden vazgeçebildi. İkisini bir arada sürdürmeyi düşündü ve denedi. Fakat istediği huzur ve mutluluğu elde edemedi. Çabaladı, gayret gösterdi, düşüncelere daldı, geceleri uykularını kaçırdı ama yapacağı fazla bir şeyi de yoktu. Gücü yettiği kadar, zihninde kalanları uygulamaya çalıştı. Çok şeyi yitirmişti yeni yaşam tarzı ile. Çünkü bu yeni hayat çok şeyini alıp götürmüştü bilinmeyene. Hem de sessizce...

Bizleri bir duvarın tuğlaları, bir tarağın dişleri, bir ulu çınarın kökleri ve bereketli toprağın zerrelere gibi olmaktan ırak kılan "melez yaşam" sorgulanmadıkça, zihinsel tefekkür olmadıkça, kendi öz aynamıza bakmadıkça, nerede, nasıl bir hataya düştüğümüzü görmemiz ve algılamamız mümkün değildir. Çocukluğumuzdaki köy bayramları ile metropol bayramları arasında dağlar kadar fark olduğunu düşünüyorum. Zaman ve ulaşım zorluğu, yapmamız gereken fiilleri engelliyor. Bayramlar çekirdek ailenin içinde boğulup kalıyor. Sıla-i rahim, çok istenilmesine rağmen uygulanamıyor. Unutmayalım ki, dini ve milli bayramlar 'millet' olmamızın harcının çimentosudur. Temel sütunlarıdır. Olumsuzlukları olumluya çeviren zaman dilimidir.

Yaşadığımız toplumdaki insanlarımız arasında sevgiyi, saygıyı, güveni, birliği, adaleti, iyiliği, yardımlaşmayı diri ve canlı tutandır. Pekiştirendir. Sağlamlaştırandır. Huzur ve mutluluk değerlerini nesilden nesile aktarılmasını sağlayandır bayramlarımız.

Bayramlarımız, zamanın içerisinde gül anlarıdır. Öyle anlar ki, bazen beyaz kefenin içerisinde kardelen, bazen baharın müjdecisi çiğdem, bazen de zambak ve karanfildir. Gül bahçesindeki on bir ay gülüdür.

Yetimlerin başının okşandığı, kimsesizlerin kapısının açıldığı, ziyaretlerin ve yardımlaşmanın yapıldığı, hayır duaların edildiği, büyüklerin ise hayır dualarının alındığı, küslerin, kırgınların barıştığı, neşe, sevinç, huzur ve mutluluğun doruğa ulaştığı, hele çocukların gözlerindeki ışıltının zirveye tırmandığı demlerdir bayramlarımız.

Kulun kula değil, kulun Sahibine şükranın demidir. Mükâfatın belgesidir. Görev ve sorumluluğun sonucudur. Sevinç ve neşe ırmağına dalışı hak edıştır ve dalıştır bayramlarımız.

Dünyamızda, açlığın, sefaletin cirit attığı, kan ve gözyaşının dinmemecesine aktığı, bayramın esas sahipleri olan çocuklarımız merhametsizce öldürüldüğü bu zaman diliminde, bayramı nasıl kutlayacağımı hep kendime soruyorum. Ama net cevabını da bulmak mümkün olmuyor.

Bu bayram, bayramın ruhunu bozmamaya gayret edelim. Çoraklaştırmayalım. Tam aksine, bayramın ruhunu canlandıralım, diriltelim, yeşillendirelim ve özülle buluşturalım.

Bayramlarımızı tatil ruhuyla değil, bayram tadında kutlayalım. Bayramınız mübarek olsun.